

”Jeg havde svært ved at stole på andre”

Ung kvinde på 25 år har været anbragt siden hun var 14. I dag er hun i gang med en kontoruddannelse og har fået en praktikplads.

Læs hendes historie her.

Mit liv har været præget af konflikter, hvor jeg altid har skullet begå mig mellem min mor, far og papfars uoverensstemmelser. Det er også en af grundene til at jeg i dag ofte møder folk med skepsis. Jeg skal altid lige se folk an, inden jeg åbner mig op.

Jeg er født i Københavnerområdet som den ældste af fire børn – senere kom min halvlillebror. Da jeg var fem år og mine søskende var henholdsvis fire, to og et år blev mine forældre skilt. Min mor var alene med os største del af tiden, og det var selvfølgelig hårdt. Derfor fik jeg som den ældste hurtigt et stort ansvar og hjalp med de fleste opgaver i hjemmet. Min mor og far havde et forfærdeligt forhold, og mine søskende og jeg, så kun min far hver fjerde weekend. Kort efter min forældres skilsmisse giftede min mor sig igen og min halvlillebror kom til verden. Min papfar havde to børn fra et tidligere ægteskab, så hver anden weekend var der fuldt hus med syv børn.

Jeg husker ikke meget fra den tid. Mine forældre havde som sagt et meget dårligt forhold og det blev endnu værre da min mor fandt sin nye mand. Der eskalerede konflikterne yderligere. Jeg savnede min far, fordi jeg kun sjældent måtte se ham, og jeg kunne ikke tale med min mor om det. Hun kæmpede for at få forældremyndigheden over os børn, og i den periode talte hun rigtig dårligt om min far. Jeg følte, at jeg skulle vælge side, hvilket var utrolig ubehageligt og ikke noget jeg mener børn skal udsættes for. Jeg elskede jo min far. Min mor forbød mig at skrive til ham – faktisk måtte jeg slet ikke nævne hans navn. Og det gjorde savnet efter min far endnu større.

De gange jeg endelig var sammen med min far, var han besluttet på, at vi skulle have det sjovt sammen. Han tog os på udflugter og sørgede for at vi var underholdt. Men i virkeligheden havde jeg mere brug for at være alene med ham og fortælle ham, hvor svært jeg havde det. Fortælle ham om alle de tanker jeg gjorde mig, om hans og mors konflikter, men det kunne han ikke rumme. Heldigvis havde jeg et 'helle' hos min oldemor. Når jeg besøgte hende, kunne jeg få lov til at være det barn, jeg aldrig rigtig kunne være hos mine forældre. Hun var en sød og omsorgsfuld dame og hos hende kunne jeg være den lille.

Jeg er vokset op med at tage et stort ansvar for mine søskende. Og fordi jeg var den ældste, var jeg også en slags prøveklud. Det kan jeg se i dag. De har gjort og sagt ting til mig, som de ikke har udsat mine søskende for. Selvfølgelig skulle de også lære at være forældre, men det var hårdt altid at være den, der var ældst.

Med tiden blev det svære for mig at blive spillet ud mellem mine forældre, og da vi havde store uoverensstemmelser omkring nogle livsværdier, gik det ikke længere. De havde en anden tro på livet end jeg havde, og jeg kunne ikke leve op til deres forventninger. Det gav mig en følelse af uærlighed som ødelagde mit selvværd. Jeg følte ikke længere, at jeg kunne være mig.

Da jeg var 14 år, havde jeg fået nok og flyttede hjem til min mors nabo, som jeg ofte havde besøgt og som i perioder havde ageret en slags plejemor for mig. Desværre havde hun selv problemer med en skilsmisse og kørte en retssag omkring forældremyndigheden af sine børn, så hun turde ikke kaste sig ud i at blive min plejemor.

Det endte med at min lærer fra folkeskolen gik ind i sagen og lavede en underretning. Jeg havde nogle virkelig gode skolelærere, der alle havde en god fornemmelse for deres elever. Der blev altid ringet hjem til forældrene, hvis eleverne ikke dukkede op. Jeg havde specielt et nært forhold til en af mine lærere, som vidste, at det ikke gik godt derhjemme, og da jeg pludselig stod uden en adresse, tog han affære. Han kontaktede myndighederne og jeg kom på en ungdomspension. Det var en frivillig anbringelse, for mine forældre indvilget i det.

Jeg havde det ok på ungdomspensionen og havde travlt med skolen, mine veninder og så var jeg meget optaget af at gå til cheerleading. Jeg nød at der ikke var alle de regler, som derhjemme. I det første halve år, hvor jeg boede på institutionen, havde jeg meget lidt kontakt med mine forældre. Min mor prøvede hele tiden at give mig dårlig samvittighed over at jeg var flyttet. Hun fortalte mig konstant, at min lillebror savende mig. Det gjorde mig sur for jeg ville ikke være hendes boksepude. Jeg var træt og orkede ikke længere konfrontationen og at have dårlig samvittighed. Men inderst inde følte jeg alligevel, at jeg svigtede mine søskende.

På institutionen, var jeg en af dem, der var mest moden. Jeg havde fået en anden opdragelse end så mange af de andre, der kom fra meget splittede hjem og med større problemer end jeg trods alt havde haft. Jeg var langt mere ansvarsbevidst og selvstændig. Derfor gik der heller ikke lang tid før jeg flyttede op på kvisten, som var udslusningsværelserne, og hvor man var mere overlagt til sig selv.

Projekt UNIK gav mig støtte

På kvisten havde én mine bofæller kontakt til projekt UNIK. Jeg lyttede interesseret, når hun fortalte om de samtaler hun havde med psykologerne på stedet, og efter nogle overvejelser kontaktede jeg selv UNIK. Her talte jeg med Heidie Graversen, som mødte mig i øjenhøjde og som var meget nem at tale med. Jeg følte mig godt tilpas i hendes selskab og selv om det var meget svært for mig, på det tidspunkt at åbne op over for fremmed, gik det alligevel lettere end jeg turde håbe på. Vi snakkede en times tid og efterfølgende begyndte jeg at gå til samtale hos en psykolog. Jeg kastede mig også ud i mentoruddannelsen og deltog i den forbindelse i cafe UNIK. Planen var at jeg skulle være mentor for nogle andre unge, men det blev desværre aldrig ført ud i praksis, da jeg begyndte på en uddannelse og ikke havde så meget tid. Men mentor forløbet var godt og lærerigt.

På grund af alle konflikterne i mit hjem, var jeg meget tillukket og havde svært ved at tale om det der virkelig betød noget. Jeg havde overlevet ved at tillægge mig en hård skal. Det var først efter næsten 10 samtaler at jeg begyndte at åbne op. Men det var godt at tale med psykologen og jeg fik nogle redskaber og

en viden om mig selv, som jeg ikke ville have været foruden. Jeg lærte, at de følelser jeg havde var ok – at jeg ikke var unormal og mange andre havde det ligesom mig og at jeg ikke var alene.

Jeg oplevede det som positivt at tale med en psykolog. Jeg lærte ting om mig selv og hvorfor jeg reagerede som jeg gjorde. Jeg fik sat tingene i perspektiv, som gjorde min hverdag lettere. Projekt UNIK har været en god støtte og et godt sted at komme – her bliver man set, hørt og forstået.

Projekt UNIK har hjulpet mig

Efter 9 klasse tog jeg en HF og grundforløbet på sosu-uddannelsen. Jeg startede også på at tage uddannelsen som sygeplejerske, men følte ikke det var noget for mig. Jeg tog derfor EUS, som er en erhvervsuddannelse for studenter. Efter endt eksamen, fik jeg ikke med det samme en praktikplads og da kommunen mente, at jeg stadig var studerende, kunne jeg ikke få nogen økonomisk støtte. Det var virkelig en hård periode. Heldigvis havde jeg en sød kæreste, der kunne forsørge mig. Der gik to måneder uden indtægt, men så søgte jeg kommunen igen og fik endelig noget økonomisk hjælp. Men de ville hurtigt sende mig i praktik og jeg blev tilbudt at komme i praktik i Meny – på trods af, jeg fortalte, at jeg havde en rygsjade. Jeg synes de burde have hjulpet mig med en praktikplads, der kunne have gavnet mig på sigt.

I hele denne periode har jeg fået utrolig meget støtte fra Gitte og Heidie fra Projekt UNIK, som har lyttet og støttet mig.

Jeg har brugt Projekt UNIK, når tingene har været tilspidset i forhold til min økonomiske situation og til at finde en praktikplads. UNIK har være behjælpelig med at skrive ansøgninger, tilbudt at gå med til møder, være sparringspartnere og de har også kontaktet kommunen flere gange.

I dag har jeg endelig fået en elevplads i to år. Den har jeg selv skaffet, men med støtte fra UNIK.